parole stofegade
pensieri neni e ciari
rumori en pöc smorzadi

e i oci toi si bei
che da ‘n moment a l’altro
me é salta för da ‘n bosc

en bosc che conosevo
si scur e pien de dasa
nol traversavo pú

e ti, che dentro a l’anima
da l’altra man del mondo
tegnives en ricordo

ma a chiche t’ha fat mal
gas volest dar la man
parché, forsi nol sas

ma quanche as vist dal ver
en cör al ciel davert
te s’é ‘ngropá la voze

e chiche l’era stá
no ‘nteresava pù
e t’é nasú en bel fior

e ‘l vent che ‘l refolava
le föie för dal bosc
el s’é tirá lí ‘n longa

e gió par en bocher
strucandose par man
le man entele man

aven prová a tegnirne
par autarne ‘l passo
par nó slizegar pú

e quando la segura
lei stada sot ai pei
te mai doná quel baso

e quei no eren pu noi
quei boci endromenzadi
che no capiva gnent

pensaven de eser forti
che ‘l mondo el fus tut nos
ma ‘l temp el speta en paze

e quanche ‘l vent el zede
ritorna quela voze
che no ne lasa pú

vizin al cör ghé ‘n posto
par farse en pöc scaldar
cognen sol eser noi a lasarnelo doprar

e se vardan gió ‘n font
‘la strada che é pasá
el temp l’á spetá el cör

regaleme ti…

Giuliano